

продукції на гектар угідь, що перебувають у власності підприємства або надані йому на правах оренди. Ще один спосіб урегулювання цього питання – регламентація мінімальних площ угідь, необхідних для утримання однієї тварини з подальшим їх множенням на загальну кількість худоби за звітний період. Розглянутий підхід стимулює керівників підприємств сільського господарства до збільшення (залучення) додаткових земель сільськогосподарського призначення, що в свою чергу збільшить надходження до бюджету. Зазначений спосіб віднесення суб'єкта господарювання до платника ЄП четвертої групи може бути адаптований в інший окремий критерій, передбачений, зокрема, для птахофабрик і птахівничих підприємств.

Викладені пропозиції позитивно впливають на збільшення податкових надходжень до бюджету та зменшують ухилення від оподаткування.

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 р. № 2755-17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua>
2. Офіційний веб-сайт Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://land.gov.ua>
3. Синчак В. П. Система оподаткування у сільському господарстві України: теорія, методологія та практика : монографія / В. П. Синчак. – Х. : ХУУП, 2008. – 476 с.

Овчарик Зоряна

к.е.н., доцент

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м.Ніжин

Україна

МЕТОДОЛОГІЯ ОБЛІКУ ТА РОЗПОДІЛУ ЗАГАЛЬНОВИРОБНИЧИХ ВИТРАТ

Метою обліку собівартості продукції є своєчасне, повне і достовірне визначення фактичних витрат, пов'язаних з виробництвом та збутом продукції, обчислення фактичної собівартості окремих видів чи всієї продукції, а також контроль за використанням матеріальних, трудових та грошових ресурсів.

Дані обліку витрат використовуються для оцінки та аналізу виконання планових показників, визначення результатів діяльності структурних підрозділів та підприємств в цілому, фактичної ефективності організаційно – технічних заходів, спрямованих на розвиток та удосконалення виробництва, для планово – економічних та аналітичних розрахунків.

У зв'язку з цим повинно бути забезпечене повне зіставлення планових та звітних даних щодо складу і класифікації витрат, об'єктів і одиниць калькулювання, методів розподілу витрат за планованими (звітними) періодами. Необхідною умовою відображення витрат у фінансовій звітності є їх визнання та достовірна оцінка. Проблеми обліку загальновиробничих витрат досі залишаються темою дискусій, які розгортаються як в періодичній пресі, так і на науково-практичних конференціях, семінарах. Однак невирішені питання ще залишаються.

Побудова обліку загальновиробничих витрат собівартості продукції (робіт, послуг) в значній мірі залежать від особливостей галузі, типу і виду виробництва, характеру його організації і технологічного процесу, різноманітності продукції, що виробляється, виконуваних робіт і послуг, що надаються, масовості випуску, об'єктів калькуляції, структури організації та інших умов. Зазначене визначає порядок документального оформлення витрат, групування і систематизації даних первинних документів, побудова аналітичного обліку, способи рахунку собівартості конкретних видів продукції (робіт, послуг). Побудова обліку витрат залежить також і від того, яка інформація необхідна для ухвалення конкретних управлінських рішень. Основою для розробки та реалізації управлінських рішень є відповідна інформація про стан справ в тій чи іншій сфері діяльності організації в конкретний момент часу. Так, дані обліку витрат виробництва і калькуляції собівартості продукції (робіт, послуг) є важливим засобом виявлення виробничих резервів, постійного контролю за використанням матеріальних, трудових і фінансових ресурсів з метою підвищення рентабельності виробництва. Це визначає, що облік загальновиробничих витрат виробництва і калькуляції собівартості продукції (робіт, послуг) займає важливе місце в системі організації.

Всі проведені витрати, безпосередньо пов'язані з виробництвом і реалізацією продукції, обумовлені технологією та організацією виробництва, підлягають віддзеркаленню в бухгалтерському обліку загальновиробничих витрат на виробництво.

Відповідно до чинного законодавства для цілей оподаткування проведені організацією витрати коригуються з урахуванням затверджених в установленому порядку лімітів, норм та нормативів. Це означає, що в податковому законодавстві передбачений режим обмеження окремих видів витрат і це обмеження реалізується за допомогою коригування врахованих на рахунках бухгалтерського обліку відповідних витрат.

Загальновиробничі витрати (змінні та постійні) не можуть бути віднесені безпосередньо на окремі об'єкти витрат виробництва. Тому протягом місяця їх відносять на накопичувально-розподільчий рахунок 91 з кредиту відповідних рахунків. В кінці звітної місяця сума загальновиробничих витрат розподіляється за розрахунком, форма якого наведена в додатку 1 ПСБО 16 «Витрати», витрати списуються і рахунок 91 «Загальновиробничі витрати» закривається, тобто сальдо мати не може. На дебет рахунку 23 «Виробництво» згідно з розрахунком списуються повністю тільки змінні загальновиробничі витрати, а постійні витрати розподіляються та списуються на витрати виробництва в розрахунковій (плановій) сумі, але не більше суми фактичних постійних загальновиробничих витрат.

Отже, загальна сума змінних загальновиробничих витрат та сума постійних розподілених витрат списуються в кінці місяця на підставі розрахунку для включення до виробничої собівартості готової продукції (робіт, послуг)

Аналітичний облік загальновиробничих витрат ведеться за місцями виникнення, центрами й статтями (видами) витрат.

Пропонуємо загальновиробничі витрати обліковувати у розрізі технологічного процесу за місцями їх виникнення (цехи, дільниці), однорідному устаткуванню, автоматизованих і поточних лініях та ін., що підвищить ефективність виявлення та зменшення витрат на виробництво продукції та допоможе виявляти джерела їх економії.

Незадовільним є й те, що в даний час витрати на утримання та експлуатацію машин та устаткування відповідно до Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 16 «Витрати», включаються до складу загальновиробничих витрат. Тому облік цих витрат доцільно й

надалі вести відокремлено, оскільки, по-перше, вони відмінні від загальновиробничих витрат за економічним змістом і цільовим призначенням, по-друге, вплив технічного прогресу, комплексна автоматизація та механізація виробництва приведуть до росту величини цих витрат і збільшення їх частки у собівартості продукції.

Загальновиробничі затрати рекомендується виділити в окремі групи: 1) затрати, пов'язані з утриманням і експлуатацією машин та обладнанням, які безпосередньо пов'язані з технологічним процесом виробництва; 2) затрати на управління цехами; 3) затрати на господарське обслуговування цехів.

Використання комп'ютерної техніки при обліку витрат підприємства значно прискорює облікову роботу та дозволяє своєчасно робити корективи у виробничій діяльності підприємства.

Список використаних джерел

1. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських підприємств та організацій, затверджений наказом Міністерства фінансів України від 30.11.2003 р. № 291, зі змінами та доповненнями, внесеними згідно з Наказами Міністерства фінансів від 27.06.2013 р. № 62 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства фінансів N 391 (з0432-15) від 31.03.2015. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0893-99>

2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку № 16 «Витрати», затверджене наказом Міністерства фінансів України від 31.12.1999 р. № 318. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00>

3. Волкова І. А. Фінансовий облік: навчальний посібник / І.А. Волкова. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 228 с.

4. Максимова В. Ф. Бухгалтерський облік: підручник для студентів вищих навчальних закладів спеціальності 6.050100 «Облік і аудит» / В.Ф. Максимова. – Одеса: ОНЕУ, 2012. – 670 с.

5. Садовська І. Б. Бухгалтерський облік: навчальний посібник / І.Б. Садовська, Т. В. Божидарнік, К. Є. Нагірська. – Луцьк: ЛНТУ, 2013. – 453 с.

6. Фінансовий та управлінський облік за національними стандартами: підручник / М. Ф. Огійчук, В. Я. Плаксієнко, М. І. Беленкова та ін. / За ред. проф. М. Ф. Огійчука. – 6-те вид., перероб. і допов. – К.: Алерта, 2011. – 1042 с.